

vedlige om Ting, som tilfældigt faldt dem ind. Men Pavserne blev bestandig længere. Afstanden mellem deres Tanker voksede fra Minut til Minut.

„Jeg har ingen Broder mere,“ sagde Doktoren til sig selv. „Den ufattelige Tanke maa jeg se at vænne mig til.“

Ved Afskeden gav Præsten ham atter Haanden.

„Jeg ser igen indenfor om et Par Dage. Til den Tid er Meta forhaabenlig kommen vel over Krisen. Hils hende mange Gange!“

Doktoren fulgte Broderen ud. Ved Døren standsede Præsten igen og stod en lille Tid tøvende med Haanden paa Dørgrebet.

„Jeg vil dog ikke gaa herfra uden at have sagt dig, Povl, at jeg kom hertil med et lille Haab om, at vi nu bedre skulde kunne tale sammen om det, der sidst — og tidligere — var Aarsag til vor Strid. Jeg havde ment, at du i disse for dig saa svære Dage, saa fulde af Ængstelse og Bekymring —.“

„Det har jeg forstaaet,“ svarede Doktoren. „Men nu maa du helst gaa, Johannes! Jeg veed jo alt, hvad du vil sige. Jeg har hørt det saa tidt, og det gør ikke mere noget Indtryk paa mig.“

„Ja, det er jo din sædvanlige — lidt flotte — Maade at affærdige den Ting paa. Det er overhovedet en af dine Fejl, Povl, at du ikke har Taalmodighed til at høre, hvad andre har at sige. Al anden Tale end din egen finder du saa hjertens overflødig.“

„Det er ganske simpelt ikke sandt.“

„Ja ja! Saa er det ikke sandt,“ svarede Præsten sagtmodig. „Det er — som sagt — ikke min Hensigt at yppe ny Strid. Jeg vil blot, inden jeg gaar, gøre dig et Spørgsmaal. Jeg stiller det til dig i din Egenskab af Læge. Hvad vilde du tænke om dig selv . . . hvad vilde du sige om hele den store, lidende Menneskehed, dersom du vidste dig i Besiddelse af et Lægemedel, som kunde hjælpe den i al Livets grænseløse Jammer, oprejse de svage, styrke de modløse, bringe Lys og Fred og Glæde ind til alle Stakler, der sidder og fryser i Dødens Skygge . . . Jeg spørger dig: Dersom du vidste dig i Besiddelse af et saadant Lægemedel, og dersom man saa — i Stedet for at modtage Hjælpen